

har et snavs Blodomløb, — men det sagde jeg Dem vistnok sidst.“

Per mente, at disse pludselige Nerveforstyrrelser dog vel maatte have en bestemt Aarsag. Han følte sig jo ellers ikke syg og havde — kunde man vel nok sige — endog en ualmindelig god og kraftig Legemsbygning.

„God og kraftig Legemsbygning? Muldjordskraftig — hva'? Naa ja, naar De selv er tilfreds! Jeg vil dog alligevel raade Dem til at la' være med og stille for store Krav til den Muldjordskraft. For det taaler den inte. Det sagde jeg Dem vistnok ogsaa sidst. Vi danske Mænd med vores udspilede Melgrøds- og Vandsuppemaver, vi duer inte til Nutidens Hastværk. Det er med os ligesom med Bønderhestene, de kan være gode nok til det gammel-dags, jævne Luntetrav med daskende Haler; i et Kapløb knækker de sgu sammen. Det er inte længer Skulderbredden, der gør'et, Højstarede! Eller et Par velformede Laarmuskler. Det er Jern i Blodet og Fosfor i Hjernen, det nutildags kommer an paa. Og saa Nerver, der inte ligger begravede i overflødigt Fedt, kære! — Som sagt, la' vær' med og stol for meget paa Deres Konstitution. Den er inte til og jave med.“

„Da har jeg netop i Øjeblikket al min Arbejds-kraft behov,“ sagde Per og bad Professoren om at give ham Anvisning paa de Styrkningsmidler, han under disse Forhold ansaae for de bedste for ham.

Men Lægen rystede melankolsk paa Hovedet.

„Styrkningsmidler? Jeg kender ingen.“

„Da jeg sidst talte med Dem“ — vedblev Per — „tilraadede De mig kolde Styrtebade, Gymnastik, i det hele en Hærtningskur!“